

Emma leidmine

Romaan

New York Timesi bestsellerite autor

Steena Holmes

Originaali tiitel:
Steenaa Holmes
Finding Emma
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja intsidendid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike nii elavate kui juba lahkunud inimestega, samuti tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Steena Holmes, 2012. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B09403221
ISBN 978-9949-82-816-6

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

TÄNUAVALDUSED

„Emma leidmine“ on mu südamele armas lugu. Mul on au lannetada osa oma raamatust saadavast tulust Kanada Kadunud Laste Ühingule – organisatsioonile, mis on keskendunud perekondade taasühendamisele.

Eriline tänu minu enda perekonnale, et nad minusse uskusid ega lasknud mul kunagi oma unistusest loobuda. Micah, Ayla ja Judah – aitäh, et aitasite mul Hannah't, Alexist ja Emmat luua. Teieta poleks need tüdrukud elustunud.

Tänan oma nägusat ja toetavat abikaasat tema lõppematu kohvi- ja šokolaadivaru ning minusse uskumise eest.

Sophia Paige Lewis – aitäh, et Sa olid Emma mu raamatu-kaanel. Sa oled ilus ja ma teadsin esimesest hetkest, kui Su pilti nägin, et Sa peaksid kujutama Emmat.

Jennifer Jones koos Luxe Photographyga – teieta ei oleks mul seda ilusat kaant*.

Tänan Carmen Johnsonit, mu toimetajat, kes uskus „Emmasse“ piisavalt, et näha selle potentsiaali. Olen alati arvanud, et kõik, keda sa iganes vajad, on inimene, kes armastaks raamatut piisavalt, ja minu jaoks – oled see Sina!

* Originaalraamatu „Finding Emma“ kaas.

Pamela Harry, *alias* Agent Awesome, aitäh, et Sa minusse uskused. Sa oled tõeline õnnistus ja ma olen nii tänulik Jumalale, et ta juhatab Sind minu teele.

Nii paljud imepärased naised on Emma loosse armunud, et võimatu on igaüht individuaalselt tänada, kuid te teate, kes te olete!

Tänusõnad mu usaldusringi tüdrukutele, kes uskused minusse samast hetkest, kui me kohtusime.

Sherri Gallile toetuse eest mu diivanil, kui Emma lugu hakkas elustuma – tänu Sulle!

ESIMENE PEATÜKK

Lapse kiljumine purustas pühapäevase pärastlõunavaikuse. Megan sööstis murule laotatud tekilt püsti, süda pekslemas, kui ta uuris tänavat enda ees. Ta oigas, kui kaks tema vanemat tüdart teineteist mööda kõnniteed tulles veepüstolist pritsisid. Ta oli tukastanud. Jälle. Tema hilisõhtused töötamised Peteri raamatupidamise kallal pidid lõppema. Eelmisel päeval oli ta ärganud ja leidnud oma kolmanda tütre Emma teisel pool tänavat naabrite juurest juba poolel teel nende koerakuuti.

Ta vaatas alla Emma, oma noorima lapse poole, kes mängis tekil võilillega. Jumal tänatud, ta oli ikka veel siin. Kolmeaastane vaatas harduses üles taevasse.

„Punane õhupall, emme?“

Megan kõverdas sõrmed Emma tihedatesse lokkidesse.

„Hiljem, kullake.“

„Punased, emme. Punased õhupallid.“ Emma viipas oma tõntsakate sõrmedega taeva poole. Megan pööras pead ja märkas värvideplahvatust, mis õhku täitis. Punased, kollased ja sinised õhupallid tantsisklesid tuules, lennates üle taeva.

Iga-aastane karneval oli kohal, just õigeaegselt koolilõpu pidustusteks, mida nende väike linn alati pidas. See oli ka Emma

kolmas sünnipäev. Megan soovis, et aeg seisma jääks. Tema lapsuke kasvas liiga kiiresti.

„Emme, kas me võime pulgajäätist saada?“ Hannah raputas veepiisku üle Megani paljaste sääрте. Megan ahmis külmuse tõttu õhku. Naerdes hüppas ta püsti, taganes oma läbiligunenud tütrest kaugemale ja leidis, et naerukihistav Emma oli ümber tema sääre klammerdunud.

„Ära tule lähemale.“ Meganil oli raske naeratust näolt hoida, enne kui vallatusesäde Hannah' sinistes silmades süttis ja ta üle teki sööstis. Naerdes haaras Megan Emma sülle, jooksis eesuksest sisse ja sulges võreukse otse Hannah' näo ees. Alexis tuli üle sissesõidutee, astus üle Megani gladioolide ja suunas peaaegu tühja veepüstoli oma vanema õe poole.

„Alexis Marie Taylor, kui sa oma õde veel rohkem uputad, saab ta poole sinu jäätisepulgast endale,“ hoiatas Megan. Alexise silmad läksid pärani, kui ta veepüstoli rohule pillas, üles trepile hüppas ja käsivarred ümber Hannah' õlgade põimis.

„Kas ma teeksin seda?“ Alexis kallutas pead ja ta näol säras kõige süütum naeratus, mida Megan iganes oli näinud.

Megan norsatas. „Ei mingeid pädikutempe enam, teie kaks, või muidu sööme Emmaga kahekesi teie jäätisepulgad ära. Saite aru?“ Megan pilutas silmi ja tõmbas huuled prunti. Kes teab? Võibolla see tõsine ilme toimib.

„Tulge sisse ja kuivatage end ära. Teie issi peaks varsti koju tulema.“ Ta avas tüdrukutele võreukse ja keeras selle seejärel lukku. Viimased paar päeva oli Emma Megani selja tagant välja hiilinud, et liblikaid püüda. Või vähemalt üritada neid tabada.

Õhtupoolikul kavatsesid nad kesklinna minna, et paraadi vaadata ning karnevalil maisijahus küpsetatud vorstikesi, suhkrusiirupis keedetud õunu ja suhkruvatti süüa. Peter oli tüdrukutele isegi lubanud, et võidab neile igapähele kaisukaru,

ja Megan ei suutnud ära oodata, millal ta saab Emmale kloune näidata.

„Miks me ei võiks keksumängu mängida, kuni me teie issit ootame?“ hüüdis Megan tüdrukutele järele, kui nad trepist üles riideid vahetama jooksid. Ta armastas emaks olemist, isegi kui kolm nii lähedases eas tüdrukut teda surmani väsitasid. Emadus täitis teda rohkemal moel, kui ta oli võimalikuks pidanud.

„Hei, Em? Kuidas oleks, kui teeksime veel limonaadi? See-kord teeme vähema suhkruga.“ Ta oli lasknud tüdrukutel pärast lõunat limonaadi teha ja Alexis oli kogu suhkrunõu segamiskaussi tühjendanud.

Telefon helises just siis, kui sammud trepist alla kõmasid.

„Lähem korraks välja, et oma peapael ära tuua!“ hüüdis Hannah.

„Pane uks lukku, kui sa sisse tagasi tuled!“ hüüdis Megan vastu, kui võreuks kinni prantsatas.

Telefon õla ja kõrva vahele surutud, avas Megan külmkapi ja hakkas seest otsima kannu filtreeritud veega. Ta oigas, nähes, et see oli tühi, sest ta oli unustanud selle täitmast, kui oli varem klaasitäie vett võtnud. Salvestatud sõnum andis talle teada, et Searsi kataloogitellimus oli tulnud. Ta kortsutas kulmu. Ta polnud midagi tellinud. Kui salvestatud hääl seda sõnumit kordas, haaras Megan oma kalendri ja lehitses paar viimast nädalat läbi, et näha, kas ta oli midagi üles kirjutanud. Kummaline. Tema märkmetes polnud midagi.

Kiire pilk kellale pärast telefoni ülesriputamist kinnitas, et Peter peaks iga minut kodus olema.

„Hea küll, kõrvitsake, lähme tõmbame sulle mähkud jalga ja paneme end paraadi vaatamiseks valmis. Sa ainult oota, kuni kloune näed...“ Megan pöördus Emma poole ja leidis, et ta rääkis tühjale toale.

„Emma?“ Megan läks elutuppa, oodates kindlalt, et leiab Emma sealt oma uute ponidega mängimas, mille Peter talle hommikul oli kinkinud.

Tuba oli tühi.

Ta läks tagasi ja suundus koridori.

„Emma, oled sa üleval? Tüdrukud, kas teie õde on teiega?“ Megan astus sammu ülespoole, pigistas trepikäsipuud ja ootas, et kuuleb Emma jooksvaid samme. Ta ei mäletanud, et oleks kuulnud võreukse prantsatust, kui Hannah sisse tagasi tuli.

„Siin teda ei ole!“ hüüdis Hannah.

Ehmunud Megan võttis jala astmelt, vaatas ringi ja seejärel võreukse poole. „Hannah, kas sa keerasid ukse lukku, nagu ma sul käskisin?“ Ta võitles paanikaga oma hääles, joostes mööda koridori avatud ukse poole.

Megan ei suutnud hingata.

Uks ei olnud lukus.

„Emma!“ Megan jooksis välja, hüüdes oma tütre nime. Ta peatus keset sissesõiduteed ja uuris ümbrust. Ei midagi. Emmat ei olnud liblikaid taga ajamas ega aias lilli välja tirimas ega võililledega mängimas. Teda ei olnud kusagil.

Megan karjatas nii valjusti kui suutis ja pisarad hakkasid mööda tema nägu alla voolama.

Emma oli kadunud.